

Βρομερή
ανάσα.

ΠΙΤ ΤΖΟΝΣΟΝ

Ο Θίο και το
γαλλικό κόντρο του.

ΠΟΣ ΝΑΙ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΙΣ

ΤΟΥΣ
ΓΟΝΕΙΣ ΣΟΥ

Αγόρασα στη μαμά
μου σοκολάτα
με σταφίδες και
αμύγδαλα.

Τα θραχίλια
της Πρου.

9η ΧΙΛΙΑΔΑ

Ο κύριος Γουόρμολντ
και το παντελόνι του
μέχρι το στήθος.

Πιατάκια στο μέγεθος
φακών επαφής.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πώς να εκπαιδεύσεις τους γονείς σου**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: How to train your parents

Από τις Εκδόσεις Corgi Yearling Books, Λονδίνο, 2003

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Pete Johnson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρένα Τουρκολιά-Κυδωνιέως

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη, Άννα Μαράντη

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Pete Johnson, 2003

© Εικονογράφησης: Nikalas Catlow

Published by arrangement with Random House Children's Books, one part of the Random House Group Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2006

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2006

Δεύτερη έκδοση: Απρίλιος 2020, 6η χιλιάδα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-453-041-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3573-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΠΙΤ ΤΖΟΝΣΟΝ

ΠΟΣ να
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΙΣ

ΤΟΥΣ
ΓΟΝΕΙΣ ΣΟΥ

Μετάφραση: Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

*Αφιερωμένο με πολλές ευχαριστίες
στους Γιαν, Λίντα, Ρούμπιν, Άνταμ,
Χάρι και Μπιλ Μπλούμφιλντ
και στην Άλισον Μπέινον.*

Η πόλη με τα εξυπνοπούλια

ΔΕΥΤΕΡΑ 7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Σε πολύ περίεργο μέρος ήρθαμε.

Πρώτη μέρα στο σχολείο σήμερα. Πήγα και με υποδέχτηκε ένας σκοροφαγωμένος τύπος που είπε ότι ήταν ο διευθυντής. Διακοσίων χρονών είναι, έχει ένα ενιαίο και τεράστιο φρύδι πάνω από τα μάτια του και φτύνει συνέχεια. Σκούπιζα για ώρες τη μούρη μου όταν έφυγε. Μούσκεμα με είχε κάνει.

Τέσσερις φορές μού είπε πόσο τυχερός ήμουν που ήρθα σ' αυτό το σχολείο και έλεγε συνέχεια λάθος το όνομά μου. Λούι με λένε, όχι Λούις, όπως έλεγε αυτός ξανά και ξανά. Αλλά δεν τον διόρθωσα, κουβέντα δεν είπα. Εκείνο το φρύδι μ' έκανε να σκιάζομαι.

Έπειτα, γνώρισα τον υπεύθυνο της τάξης μας, τον κύριο Γουόρμολντ, έναν τύπο με μαλλιά σαν κράνος και μούρη νυφίτσας. Αυτός, πάλι, είπε πως ευχόταν να γίνω ένα καλό χαρτί για το σχολείο, αλλά φαινόταν από το βλέμμα του ότι είχε πολλές αμφιβολίες γι' αυτό.

Υστερα με πήγε ο ίδιος στην καινούρια μου τάξη. Όλοι γύρισαν να δουν αυτό το αγόρι με κεφάλι σαν κρεμμύδι, καστανά μαλλιά καρφάκια και χαμένο ύφος. Ένωσα μεγάλη αμηχανία. Κι όταν νιώθω αμηχανία, ξεχνιέμαι και μιλάω με αυστραλιανή προφορά. Πέταξα λοιπόν ένα «καλημερούδια» που ήχησε περίεργα στα αυτιά τους. Και με κοίταξαν όλοι μ' ανοιχτό το στόμα.

Μ' έβαλαν και κάθισα δίπλα σ' ένα παιδί που το λένε Θίο. Τον είχα ξαναδεί τη μέρα που μετακομίσαμε εδώ πέρα. Μένει σ' ένα πελώριο σπίτι στην άκρη του δρόμου όπου μένω κι εγώ.

Με ρώτησε αν είμαι στ' αλήθεια Αυστραλός.

«Μόνο τα πρωινά», του απάντησα. Αλλά αυτός δεν το 'πιασε το αστείο μου, ούτε που έσκασε το χεϊλι του.

Έριξα μια γρήγορη ματιά γύρω μου και είδα ότι δεν υπήρχε κανένα κορίτσι –είμαι πολύ παρατηρητικός– και παρόλο που τα βαριέμαι τα κορίτσια, κάπως μου 'ρθε που δεν υπήρχε κανένα στην τάξη. Είκοσι μαθητές ήταν όλοι κι όλοι. Και ούτε. (Στο παλιό μου σχολείο ήμαστε διπλάσιοι.)

Το πρώτο μάθημα ήταν η Γλώσσα. Ο δάσκαλος επέστρεφε κάποιες εργασίες του προηγούμενου τριμήνου

και στην ατμόσφαιρα υπήρχε τέτοια ένταση που την έκοβες με το μαχαίρι. Δες και όλοι περίμεναν να δουν ποιοι αριθμοί του ΛΟΤΤΟ κλήρωσαν.

Στο διάλειμμα, χτύπησε το κινητό του Θίο. Τον πήρε τηλέφωνο ο πατέρας του για να τον ρωτήσει –αν είναι δυνατόν, δηλαδή!– τι βαθμό πήρε στην εργασία. Ο Θίο είχε πάρει τον καλύτερο βαθμό στην τάξη: Α (-).

«Πολύ θα χαρεί ο μπαμπάς μου, άμα το μάθει», μου είπε.

Αν μ' έπαιρνε εμένα ο πατέρας μου τηλέφωνο στο σχολείο, δεν υπήρχε περίπτωση να χαρεί – σας το υπογράφω.

Μετά το σχολείο, ο Θίο έπρεπε να φύγει τρέχοντας για να προλάβει το μάθημα γαλλικού κόρνου. Σχεδόν όλα τα παιδιά της τάξης έφυγαν τρέχοντας για να προλάβουν κάποιο περίεργο μάθημα.

Πού βρέθηκα, καλό μου ημερολογιάκι; Στην πόλη με τα εξυπνοπούλια;

ΤΡΙΤΗ 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Πλεονεκτήματα της μετακόμισής μας εδώ πέρα:

- 1) Το δωμάτιό μου δεν έχει εκείνη την περίεργη, σαν τυρί, μυρωδιά που είχε το παλιό. Κι αυτό γιατί εδώ πέρα δε μοιράζομαι το δωμάτιό μου μ' ένα σιχαμένο, κλαψιάρικο πιτσιρίκι που το λένε Έλιοτ.

2) Αυτό μόνο. Τίποτε άλλο.

Μειονεκτήματα της μετακόμισής μας εδώ πέρα:

- 1) Δε με ρώτησαν αν θέλω να μετακομίσω. Τον περασμένο Νοέμβρη, οι γέροι μου απλώς μου ανήγγειλαν ότι θα μετακομίζαμε πιο κοντά στο Λονδίνο, γιατί ξαφνικά είχαν προσφέρει καινούρια δουλειά στον πατέρα μου. «Είναι μεγάλη ευκαιρία», ανήγγειλε αυτός. «Παρά την προχωρημένη ηλικία μου», πρόσθεσε θέλοντας να αστείευτεί. Αλλά φυσικά, ούτε που του πέρασε από το μυαλό να ρωτήσει αν εγώ ήθελα να μετακομίσω εκατοντάδες μίλια μακριά.
- 2) Είχα ζήσει όλη μου τη ζωή στο παλιό μας σπίτι –δώδεκα ολόκληρα χρόνια– και δεν είχα καμία όρεξη να φύγω.
- 3) Καθόλου δε μου άρεσε που θα έχανα τους φίλους μου.
- 4) Κάθε μέρα στο καινούργιο σχολείο είναι σαν να περνάνε τρεις αιώνες.
- 5) Εδώ πέρα, το γέλιο θεωρείται παράνομη πράξη.
- 6) Με έφεραν σ' αυτό το σχολείο μόνο και μόνο γιατί το καινούργιο αφεντικό του μπαμπά μου είναι κοληλτός με έναν από τα μεγάλα αφεντικά. Οι γονείς μου δεν ξέρουν ότι τους άκουσα να το λένε αυτό.
- 7) Νιώθω πολύ μόνος εδώ.
- 8) Δε γράφω άλλα, γιατί νομίζω ότι θα πάθω κατάθλιψη στο τέλος.

ΤΕΤΑΡΤΗ 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Οι γείτονές μας είναι σκέτος εφιάλτης. Σήμερα το απόγευμα, μετά το σχολείο, έπαιζα ποδόσφαιρο μοναχός μου στον πίσω κήπο, και η διπλανή μας ήρθε και μας χτύπησε την πόρτα και παραπονέθηκε για τον θόρυβο. Είπε ότι ενοχλούσα την Ολυμπία και δεν την άφηνα να συγκεντρωθεί να κάνει τα μαθήματά της.

Και η Ολυμπία είναι πέντε χρονών! Για τ' όνομα του Θεού, δηλαδή!

ΠΕΜΠΤΗ 10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ο Θίο είναι σκέτο μαμόθρεφτο.

Είναι πάντα στην τρίχα, καλοχτενισμένος και καλοσιδερωμένος, λες και η μάνα του μόλις τον έπλυνε, τον έντυσε, τον σταύρωσε και τον έστειλε σχολείο. Ξέρω, βέβαια, ότι δε φταίει αυτός ο καημένος γι' αυτό. Αλλά, βρε παιδί μου, έχει μια απαλή, ψιθυριστή φωνή, μιλάει σοβαρά για τα πάντα και δεν έχει καθόλου χιούμορ (δηλαδή, δε γελάει με κανένα από τα αστεία που λέω).

Υπάρχουν όμως και κάποιοι μαθητές που είναι εντάξει τύποι. Αλλά και πάλι, όλοι φαίνονται συνεχώς πολύ αγχωμένοι, πολύ νευρικοί και κάπως πεσμένοι. Λες και το σχολείο τούς έχει στραγγίξει κάθε αίσθημα χαράς

και πλάκας. Καλά θα κάνει να μην προσπαθήσει να μ' αλλάξει κι εμένα.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Σήμερα, στο μάθημα της φυσικής, ο δάσκαλος μου επέστρεψε την πρώτη εργασία που έκανα σ' αυτό το σχολείο. Και αμέσως ο Θίο άρχισε να με ζαλίζει· όλο με ρωτούσε «τι βαθμό πήρες» και «τι βαθμό πήρες». Δες και μ' ένοιαζε εμένα ο βαθμός που πήρα.

Πήρα δέκα στα είκοσι, να τι πήρα, και σκασίλα μου μεγάλη δηλαδή. Του είπα λοιπόν τον βαθμό μου. Κι εκείνος κρυφογελούσε συνέχεια.

Πιο ύστερα, τον έπιασα να σημειώνει τον βαθμό μου στο πίσω μέρος του τετραδίου εργασιών του.

«Γιατί σημείωσες τον βαθμό μου;» τον ρώτησα.

«Να, η μαμά μου θέλει να ξέρει τι βαθμό πήρες», μου απάντησε και κοκκίνισε σαν παντζάρι.

Νομίζω ότι η μάνα του πρέπει να βγαίνει και λίγο έξω, μπας και πάψει να ασχολείται με τους άλλους.

Πάντως, εγώ είμαι αρκετά ευχαριστημένος με το δέκα στα είκοσι. Άλλωστε, ποτέ μου δεν έπαιρνα μεγάλους βαθμούς, ούτε στο παλιό μου σχολείο. Θα έλεγα ότι είμαι μέτριο άτομο σε πολλά πράγματα. Ίσως λίγο παραπάνω από μέτριος στα προφορικά και στη Γλώσσα –αν και από ορθογραφία είμαι σκέτο μηδενικό– και

λίγο πιο κάτω από το μέτριο σε κάτι φρικιαστικά μαθήματα όπως τα γαλλικά και τα μαθηματικά. Μέχρι τώρα, και οι γονείς μου ήταν ευχαριστημένοι με τους βαθμούς μου στο σχολείο. Οι δάσκαλοι, βέβαια, συνήθως έλεγαν ότι είμαι αδιάφορος αλλά, ακόμα κι έτσι, όλοι μ' αγαπάνε.

Και στο κάτω κάτω, δε με νοιάζει και τόσο το σχολείο, γιατί δεν έχει καμία σχέση με την καριέρα που θ' ακολουθήσω. Βλέπεις, εγώ έχω σκοπό να γίνω κωμικός. Μη γελάς. Δηλαδή, γέλα άμα θες. Το μόνο πράγμα που μ' αρέσει, και το κάνω πάρα πολύ καλά, είναι να προκαλώ γέλιο στον κόσμο.

Δυο χρονών ήμουν μόνο και έκανα τη γιαγιά μου και τις θείες μου να γελάνε. Τραγουδούσα κάτι ανόητα τραγουδάκια και αργότερα, όταν μεγάλωσα κάπως, έκανα και αστείακια, αλλά και μιμήσεις από αυτούς που έβλεπα στην τηλεόραση. Η γιαγιά μου έκλαιγε από τα γέλια κι έλεγε ότι ήμουν «σωστός διαβολάκος». Και η μαμά μου έλεγε ότι δεν ήξερε σε ποιον έμοιασα, κι εγώ χαιρόμουν και ήμουν πολύ περήφανος.

Αλλά και στο σχολείο, εγώ ήμουν αυτός που ζωντάνευε το μάθημα πετώντας ένα αστείο. Μάλιστα, αν κάποιο μάθημα ήταν ιδιαίτερα πληκτικό, τα παιδιά γύριζαν και με κοιτούσαν για να ζωηρέψω λίγο τα πράγματα...

Πέρυσι έγινε ένας διαγωνισμός ταλέντου για παιδιά. Είκοσι τρία παιδιά πήραν μέρος και ο νικητής ήταν... ΕΓΩ. Και για όποιον δεν πιστεύει, έχω κορνιζαρισμένο

στο δωμάτιό μου το πιστοποιητικό που πήρα για τη νίκη μου.

Για να πω την αλήθεια, μόλις βγήκα στη σκηνή, ήμουν πάρα πολύ νευρικός. Η καρδιά μου κόντευε να σπάσει, ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι από πάνω μου... Και κάποια στιγμή άρχισα να τραυλίζω και να μιλάω με αυστραλιανή προφορά.

Ακόμα, βέβαια, δεν έχω καταλάβει αν ο κόσμος γελούσε με τ' αστεία μου ή με την αυστραλιανή προφορά μου. Πάντως, όλοι γελούσαν πολύ, και μέσα μου κάτι έκανε «κλικ» και ξαφνικά ένιωσα ότι δε φοβόμουν πια. Ώρες θα μπορούσα να είχα μείνει πάνω στη σκηνή και να λέω αστεία. Δεν μπορείς να φανταστείς τι μεθυστική αίσθηση ήταν. Η καλύτερη στιγμή της ζωής μου.

ΣΑΒΒΑΤΟ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Απόψε όλη η οικογένεια είναι καλεσμένη στο σπίτι του Θίο, στην άλλη άκρη του δρόμου μας.

Μας άνοιξε την πόρτα ο μπαμπάς του Θίο.

«Καλώς τους, καλώς τους», είπε με βροντερή φωνή.

Είναι φαλακρός σαν γλόμπος και τεράστιος. Άρπαξε το χέρι μου κι άρχισε να μου το σφίγγει ώρες ατέλειωτες κι όταν εγώ τσίριξα: «Γεια σας, κύριε Γκέρνεϊ», αυτός κούνησε δυνατά πάνω κάτω το κεφάλι του και βροντοφώναξε πάλι:

«Δε μας αρέσουν οι τυπικότητες εμάς! Εγώ είμαι ο Μάικ και από δω είναι η Πρου».

Η Πρου –η μάνα του Θίο– κουνιόταν και λυγιόταν με το μαύρο, λουλουδάτο παντελόνι της και κουδούνιζε σαν τη Γερακίνα με όλα εκείνα τα βραχιόλια που φορούσε. Είπε ότι υπήρχαν τόνοι φαγητού, ότι έπρεπε να «ορμήσουμε», και μας έδωσε κάτι τόσα δα πιατάκια που ήταν σαν φακοί επαφής στο μέγεθος.

Μετά το φαγητό, άρχισε ξαφνικά παράσταση τσίρκου. Ο Θίο έπαιξε πιάνο –πριν αρχίσει, γύρισε, με κοίταξε και κοκκίνισε– και έπειτα ο Μάικ και η Πρου μας μίλησαν για τα μουσικά επιτεύγματα του Θίο. Ύστερα μας μίλησαν για όλα τα άλλα επιτεύγματα του Θίο. Εμένα όμως με είχε πιάσει μεγάλο χασμουρητό εδώ και ώρα, και δεν άκουσα λέξη.

Ύστερα ήταν η σειρά της Λίμπι, της αδελφής του Θίο, να μας διασκεδάσει. Αυτή, παρόλο που είναι μόνο έξι χρονών, σαν τον Έλιοτ δηλαδή –όπως είπε αργότερα η μαμά μου χαμηλόφωνα στον μπαμπά μου–, μας είπε απ έξω τα ονόματα όλων των βασιλιάδων και των βασιλισσών από το 1066 μέχρι σήμερα.

Στο τέλος, η μαμά μου ρώτησε:

«Μα πώς τα καταφέρνουν και τα ξέρουν όλα αυτά, παρόλο που είναι τόσο μικροί και οι δυο τους;»

«Το μυαλό τους είναι σαν σφουγγάρι», φώναξε ο Μάικ, «και ρουφάει τα πάντα, κι εκτός απ' αυτό...» Γύρισε και κοίταξε την Πρου.

Αυτή μας είπε να την ακολουθήσουμε στην κουζίνα. Στον τοίχο ήταν κρεμασμένο ένα σχεδιάγραμμα που έδειχνε τις εξωσχολικές δραστηριότητες του Θίο και της Λίμπι: μαθήματα μουσικής, ζωγραφικής, σκάκι και ένα σωρό άλλα εξίσου απαισία πράγματα.

«Είναι δύσκολη δουλειά να τα προλαβαίνω όλα αυτά», είπε η Πρου, «και να θυμάμαι κάθε στιγμή πού να τα πάω και τι να παίρνουν κάθε φορά μαζί τους. Αλλά είμαστε αποφασισμένοι να μην αφήσουμε τα βλαστάρια μας να σπαταλήσουν ούτε λεπτό από τον ελεύθερο χρόνο τους».

Η μαμά και ο μπαμπάς κοίταζαν το σχεδιάγραμμα με μάτια γουρλωμένα από την έκπληξη. Και ξαφνικά ο Έλιοτ πετάχτηκε και είπε ότι σήμερα είχε φτιάξει ένα παραμύθι.

«Α, μπράβο, μίλησέ μας, αγάπη μου, για το παραμύθι σου», έκρωξε η Πρου.

«Είναι για έναν άνθρωπο που τρώει μύξες», άρχισε να λέει εκείνος.

Το μάτι μου πήρε τη μαμά μου να προσπαθεί να συγκρατηθεί για να μη γελάσει. Λίγο αργότερα, σηκωθήκαμε και φύγαμε. Και ελπίζω να μην ξαναπατήσουμε το πόδι μας ποτέ πια εκεί.

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Το χειρότερο πράγμα με τον μπαμπά μου είναι:

Δεν έχει καμία αίσθηση ρυθμού. Αυτό βέβαια δε θα είχε καμία σημασία αν δεν επέμενε, παρά την προχωρημένη ηλικία του, να χορεύει στα πάρτι και στους γάμους. Αλλά υπάρχει και χειρότερο. Μια φορά, μέσα σ' ένα μαγαζί με δίσκους, άρχισε να προσποιείται ότι παίζει μια φανταστική κιθάρα. Στο μαγαζί είχαν βάλει κάποιο χιτ του δέκατου έβδομου αιώνα, από την εποχή του πατέρα μου δηλαδή, που ο πατέρας μου το ήξερε. Κι άρχισε να χοροπηδάει πάνω κάτω σαν τρελός, χωρίς να σκεφτεί ότι βρισκόμουν κι εγώ δίπλα του. Ρεζίλι μ' έκανε. Ύστερα μου είπε ότι, όταν ήταν μικρός, έπαιζε σ' ένα συγκρότημα για λίγες βδομάδες. Να σαστίζει ο νους του ανθρώπου δηλαδή...

Το χειρότερο πράγμα με τη μαμά μου είναι:

Υπάρχουν στιγμές που το χάνει εντελώς, φλιπάρει κανονικά. Και ποτέ δεν ξέρεις πότε θα συμβεί. Να, το πιο πρόσφατο παράδειγμα ήταν μια μέρα που καθόμουν ήσυχα και ωραία κι έβλεπα τηλεόραση, κι αυτή ξαφνικά όρμησε, στάθηκε μπροστά στην τηλεόραση κι άρχισε να μου τα ψάλλει έτσι, στο άσχετο:

«Δεν το πιστεύω ότι κάθεσαι και παρακολουθείς αυτές τις ηλιθιότητες! Σίγουρα υπάρχει τρόπος να χρησιμοποιήσεις καλύτερα τον 5 χρόνο σου! Άντε λοιπόν!»

Έλεγε, έλεγε, μιλούσε για αρκετά λεπτά. Εγώ καθόμουν και την άκουγα υπομονετικά, και ύστερα από λίγο ηρέμησε κι αυτή και με άφησε στην ησυχία μου να δω τηλεόραση.

Συμπέρασμα:

Έπειτα από τη βραδιά που πέρασα παρέα με εκείνους τους δυο μουρλούς, τον Μάικ και την Πρου, είμαι υποχρεωμένος να παραδεχτώ ότι οι γονείς μου δεν είναι και τόσο κακοί τελικά.

Θέλω να πω, δηλαδή, ότι ο Μάικ και η Πρου είναι συνέχεια πάνω από το κεφάλι των παιδιών τους. Το φαντάζεσαι να τους έχεις όλη μέρα από πάνω σου; Α πα πα! Όχι, αγαπητό μου ημερολόγιο, ούτε καν να το φανταστείς. Θα έχεις εφιάλτες μετά.

ΔΕΥΤΕΡΑ 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Σήμερα αγόρασα στη μαμά μου μια σοκολάτα με σταφίδες και αμύγδαλα (είναι η αγαπημένη της). Την είχαν σε προσφορά κι έτσι της πήρα μία. Καταχάρηκε και πριν καταλάβω τι γίνεται, μου έσκασε ένα δυνατό, υγρό φιλί στο μάγουλο. Μόνο γι' αυτή τη φορά συγκρατήθηκα και δεν είπα τίποτα· μάλιστα, την άφησα να με φιλήσει και την αγκάλιασα κιόλας.

Όταν γύρισε ο πατέρας μου το βράδυ από τη δου-

λειά, με ρώτησε αν έμαθα επιτέλους τις χρονολογίες βασιλείας όλων των βασιλιάδων και των βασιλισσών της Αγγλίας από το 1066. Το είπε με πολύ σοβαρή φωνή και ύφος. Μόνο όταν είδα τη μικρή λάμψη στα μάτια του κατάλαβα ότι αστειευόταν.

«Έλα, βρε μπαμπά, με τρόμαξες», του είπα.

Κι εκείνος έσκασε στα γέλια.

ΤΡΙΤΗ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Σήμερα ο κύριος Γουόρμολντ με κράτησε για λίγο, μετά τις παρουσίες. Είπε ότι η εμφάνισή μου ήταν «απολύτως ελεεινή» και άρχισε να κριτικάρει τα πάντα, με κάθε λεπτομέρεια, αρχίζοντας από τον κόμπο της γραβάτας μου (προφανώς του φάνηκε πολύ μικρός). Καλά, είναι δυνατόν να κάθομαι και να ακούω σχόλια για την εμφάνισή μου από έναν άνθρωπο που έχει ανεβασμένο το παντελόνι του μέχρι το στήθος; Ευτυχώς που βλέπω τα πράγματα από τη χαρούμενη πλευρά τους πάντα.

Όταν επιτέλους τελείωσε, είπα:

«Ευχαριστώ, Μεγάλε Μάγε».

Οι πιο πολλοί από τους παλιούς μου δασκάλους θα γελούσαν μ' αυτό που είπα. Ο Γουόρμολντ, όμως, δε γέλασε. Φούσκωσε σαν μπαλόνι και είπε:

«Ήμαστε πολύ υπομονετικοί μαζί σου, αλλά η υπο-

μονή μας εξαντλήθηκε!» Το στόμα του γέμισε με την τελευταία λέξη και το απόλαυσε κιόλας.

Έχω την εντύπωση ότι δε με συμπαθεί και πολύ ο τύπος!

ΤΕΤΑΡΤΗ 16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Η διπλανή μας, η κυρία Ρις, ήρθε πάλι κι έκανε παράπονα. Αυτή τη φορά παραπονέθηκε ότι ενώ ήμουν στον κήπο, έβηχα πολύ δυνατά, ή κάτι παρόμοιο τέλος πάντων. Δε σου λέω τίποτα! Η περιοχή όπου μένουμε τώρα είναι γεμάτη γκρινιάρηδες – και όλοι τους γκρινιάζουν και παραπονιούνται για μένα.

Η μαμά προσπάθησε να είναι ευγενική μαζί της και της πρόσφερε τσάι. Η κυρία Ρις κάθισε στην κουζίνα και άρχισε να λέει αναστενάζοντας πόσο απασχολημένη ήταν αυτό τον καιρό, επειδή πηγαиноφέρει την Ολυμπία στο μάθημα μουσικής, στη ζωγραφική, στο κολύμπι. «Αλλά όσα κι αν κάνεις, έχεις την εντύπωση ότι θα έπρεπε να κάνεις περισσότερα, έτσι δεν είναι;» είπε. Κι άρχισε πάλι τους αναστεναγμούς.

Εγώ το 'σκασα, πήγα πάνω κι άρχισα να εξασκούμε στις μιμήσεις για τον Γουόρμολντ – κάτι σαν πράξη εκδίκησης, δηλαδή. Μου πήρε λίγη ώρα μέχρι να πιάσω σωστά τη φωνή του, αλλά στο τέλος τα κατάφερα. Και χωρίς να θέλω να καυχηθώ, ήταν μια τέλεια μίμηση.

ΠΕΜΠΤΗ 17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Απόψε τέλειωσα τη διακόσμηση του δωματίου μου. Τώρα, όλοι οι τοίχοι είναι γεμάτοι με φωτογραφίες κωμικών, όπως του Άλι Τζ., του Μπάζιλ Φόλτι και του πιο αγαπημένου μου απ' όλους, του Φλέτσερ, από τη σειρά Πόριτζ. Αυτές οι προσωπικές πινελιές είναι που κάνουν έναν χώρο «δικό σου», σωστά; Κι έτσι τώρα, κάθε φορά που μπαίνω στο δωμάτιό μου, βρίσκομαι στον δικό μου χιουμοριστικό κόσμο.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Σήμερα στη συγκέντρωση πήγαν λίγο άσχημα τα πράγματα. Ο διευθυντής έκανε ολόκληρη διάλεξη σχετικά με τον θόρυβο που κάνουμε όταν βρισκόμαστε στους διαδρόμους του σχολείου για να αλλάξουμε τάξη στα διάφορα μαθήματα. Μιλούσε για ώρες, μας είχε ζαλίσει με τα ντεσιμπέλ και τα σχετικά, οπότε στο τέλος εγώ έσκυψα και ψιθύρισα στον Θίο:

«Σκέτος ύπνος ο μπάρμπας, όρθιος κοιμήθηκα, λέω να ξαπλώσω λίγο».

Προς μεγάλη μου έκπληξη, του ξέφυγε ένα δυνατό γέλιο. Μάλλον σαν κραυγή ακούστηκε. Ο Θίο έμεινε έκπληκτος και ο ίδιος, και κοκκίνισε σαν ντομάτα.

Επιτέλους, τον είχα κάνει να γελάσει. Θα ήμουν πο-

λύ χαρούμενος γι' αυτό, αλλά ο διευθυντής σταμάτησε ξαφνικά τη φλυαρία και με κοίταξε με μισό μάτι. Με έδειξε με το μακρύ, ζαρωμένο του δάχτυλο και τότε μόνο κατάλαβα τι είχε γίνει: νόμιζε ότι εγώ ήμουν αυτός που είχε βγάλει εκείνη την περίεργη κραυγή. Ε, δεν μπορούσα να του πω τι έγινε στ' αλήθεια, μπορούσα; Κι έτσι, μ' έβγαλε έξω και είπε να τον περιμένω στο γραφείο του, την Αίθουσα του Τρόμου.

Μετά τη συγκέντρωση, μου έκανε μια μεγάλη διάλεξη σχετικά με το ότι είχα αρχίσει πολύ άσχημα και ότι το σχολείο του είχε μεγάλες απαιτήσεις. Κι όσο μου τα έλεγε αυτά, είχε κολλήσει τη μούρη του στη δική μου και μ' έκανε μούσκεμα με τα σάλια του, από την κορφή ως τα νύχια. Άσε που η ανάσα του βρομούσε κι έζεχνε. Είπα μέσα μου ότι σε λίγο θα αναγκαζόμουν να του πω να τραβηχτεί πιο πέρα πριν μου διαλύσει το πρόσωπο με την μπόχα του. Πρέπει να απαγορεύουν σε κάποιον με τόσο άσχημη αναπνοή να γίνεται διευθυντής. Είναι ενάντια στους κανόνες υγιεινής και ασφάλειας, δηλαδή.

Κάποια στιγμή άρχισα να πηγαίνω προς την πόρτα παραπατώντας, κι εκείνος έκρωξε:

«Θα σε παρακολουθώ συνέχεια εσένα».

Να σου πω, άμα δεν αναπνέει μέσα στη μούρη μου, πολύ που με νοιάζει...

ΣΑΒΒΑΤΟ 19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

6.30 μ.μ.

Τα ζόμπι έρχονται... σπίτι μας. Φτάνουν όπου να 'ναι. Ο Μάικ και η Πρου –μαζί με τη Λίμπι και τον Θίο– θα έρθουν σπίτι μας από στιγμή σε στιγμή. Η μαμά είπε ότι δεν μπορούσε να μην τους καλέσει, γιατί θα ήταν μεγάλη αγένεια να μην ανταποδώσουμε την πρόσκλησή τους.

Ο μπαμπάς και εκείνη ετοιμάζονταν όλη μέρα για την επίσκεψη. Η μαμά μόλις ντύθηκε κι έβαλε εκείνη την καινούρια μπλε μπλούζα με τις παγέτες που της αγόρασε ο μπαμπάς. Κι εγώ της είπα:

«Μαμάκα, είσαι πολύ κομψή».

Άμα θέλω, είμαι πολύ ευγενικός και χαριτωμένος.

Χτυπάει το κουδούνι της πόρτας. Το μουρλό ντουέτο έφτασε. Θα σου πω πώς πήγε η επίσκεψη αργότερα.

10.15 μ.μ.

Ξέρεις τι έκαναν την πρώτη μισή ώρα που ήρθαν σπίτι μας ο Μάικ και η Πρου; Τριγύριζαν στον χώρο και εξέταζαν κάθε λεπτομέρεια. Απίστευτο, έτσι; Ύστερα η Πρου ρώτησε αν μπορούσε να ρίξει μια ματιά στο πάνω πάτωμα και ο Μάικ έτρεξε άτσαλα ξοπίσω της.

Έπειτα από την εξέταση, κάθισαν και μας είπαν με κάθε λεπτομέρεια τα τελευταία επιτεύγματα του Θίο και της Λίμπι, όπως, για παράδειγμα, ότι ο Θίο είχε πάρει τρία Α (-) σε μία μόνο εβδομάδα. Και λέγοντάς το αυτό, ο Μάικ χτύπησε τη γροθιά του στον αέρα φωνάζοντας: «Ναι!»

«Είμαστε πολύ περήφανοι γι' αυτά τα τρία Α (-)», συνέχισε να λέει, «αλλά δε θέλουμε να σταματήσει σε αυτά ο Θίο. Απ' αυτόν απαιτούμε να φέρνει μόνο Α, χωρίς (-), έτσι δεν είναι;»

Η Πρου κούνησε την κεφαλα της για να δείξει ότι συμφωνεί.

«Δεν πρέπει ποτέ να είσαι ικανοποιημένος», φώναξε ο Μάικ. «Πρέπει πάντα να προσπαθείς για το καλύτερο, συνεχώς να προσπαθείς. Εγώ, βέβαια, ποτέ μου δεν μπόρεσα να περάσω ούτε ένα διαγώνισμα στη ζωή μου».

Προσπάθησα να δείξω έκπληξη.

«Και ξέρεις γιατί;»

Έκανε μια παύση κι εμένα μου ήρθε να του φωνάξω: «Γιατί είσαι χοντροκέφαλος».

«Γιατί δεν είχα κανέναν να με σπρώχνει και να με ενθαρρύνει», απάντησε μόνος του στο τέλος.

«Τα κατάφερες όμως θαυμάσια», μπήκε στη μέση η μαμά μου, ενθαρρυντικά.

Αυτός της έκανε μια ηγεμονική υπόκλιση με το κεφάλι.

«Αν όμως είχα κάποιον να με υποστηρίζει, μπορεί να είχα καταφέρει κάτι πολύ σημαντικό. Γι' αυτό λοιπόν, από τη μέρα που γεννήθηκαν τα παιδιά μας, τα ωθούμε να προσπαθούν συνέχεια, τους παρέχουμε διαρκώς ερεθίσματα και δίνουμε προτεραιότητα στη δική τους ευτυχία. Έτσι δεν είναι, παιδιά;»

«Ναι», απάντησαν και οι δυο μ' ένα στόμα, λες και το είχαν κάνει πρόβα. (Ίσως και να είχαν, πού ξέρεις;)

«Και εσύ, Θίο, ποια μας είπες τις προάλλες ότι είναι η φιλοδοξία σου;» ρώτησε ο Μάικ.

Ο Θίο κοίταξε από την άλλη και μουρμούρισε κάτι.

«Έλα, αγόρι μου, πες το δυνατά να το ακούσουν όλοι, μην ντρέπεσαι», βρυχήθηκε ο Μάικ.

«Θέλω να γίνω διευθυντής εταιρείας πριν από τα είκοσι», είπε ο Θίο αποφεύγοντας να με κοιτάξει.

«Πώς σας φαίνεται αυτό, ε;» φώναξε ο Μάικ φουσκώνοντας σαν διάνος από περηφάνια. «Λοιπόν, Λούι, ποια είναι η δική σου φιλοδοξία;» ρώτησε στη συνέχεια γυρνώντας προς το μέρος μου.

«Λοιπόν, εγώ έχω τη μεγάλη φιλοδοξία, πριν γίνω είκοσι χρονών, να πλένω μαρούλια σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο».

Ο Μάικ με κοίταξε κατάπληκτος, με το στόμα ανοιχτό. Τότε ο Θίο άφησε πάλι να του ξεφύγει εκείνη η κραυγή-γέλιο και ο Μάικ γέλασε κι αυτός αμήχανα, μ' ένα πνιχτό γέλιο.

Αργότερα η μαμά με ρώτησε θυμωμένα:

«Γιατί, παιδάκι μου, είπες ότι θέλεις να πλένεις μαρούλια;»

Άκου ερώτηση η δικιά σου. Για να βγάλω γέλιο, μαμά. Για τι άλλο;

Η μαμά έκρυψε
την τηλεόρασή μου.

Παριστάνοντας
το πορτατίφ στο
θεατρικό εργαστήρι.

Νομίζουν ότι ΕΓΩ
είμαι προβληματικός.
Λάθος! ΕΚΕΙΝΟΙ είναι οι προβληματικοί!

Ο Λούι δεν αντέχει άλλο. Όχι μόνο άλλαξε
σχολείο, αλλά έχει και τους γονείς του πάνω
απ' το κεφάλι του. Το μόνο που τους νοιάζει
είναι αν πηγαίνει καλά στα μαθήματα (απάντηση:
όχι) και ποιες εξωσχολικές δραστηριότητες
θέλει να κάνει (απάντηση: καμία).

Δεν ενδιαφέρονται πια για τα αστεία του
(το όνειρό του είναι να γίνει κωμικός)
και μάλιστα, του πήραν την τηλεόραση
από το δωμάτιό του!

Μα τι συμβαίνει επιτέλους; Θα μπορέσει
να τον βοηθήσει η φίλη του η Μάρλα,
βάζοντας σε εφαρμογή το ειδικό
πρόγραμμα εκπαίδευσης γονιών;

Από στιγμή
σε στιγμή ο Τοντ
θα πιάσει τον χορό.

Οι δίδυμες αδελφές
της Μάντι.

Από 9 ετών

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-960-453-041-0

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 02676